

atoare ce ne determină forma existențială și ne ține vrăjiți în limitele vieții noastre. Drumul regelui duce de la fastul regal terestru, prin tărimurile morții, la apogeul slavei. Atitudinea vidă a splendorii regale — fragilă și osîndită — cuprindea în sine sămînța morții; dar calea morții este ea însăși calea inițierii. Demonii din mormînt își întind gheara spectrală către beregată, iar viața confiscată de moarte e supusă la cazne; totuși deznodămîntul este viața renăscută, eliberată pentru totdeauna de moarte, autointegritatea și consacrarea.

Cine e atunci, printre noi, prințul ales, binecuvîntat de soartă, despre care doamnele zîne cîntă:

„Iubirii de m-aș consacra,
Iubit pe-acest băiat l-aș vrea“;

și căruia dintre noi îi întinde Regina Noptii, înveșmîntată în mantia înstelată a firmamentului, Flautul fermecat care biruie furia focului și-a apei și alungă orice primejdie? Cine — asemenea lui Tamino, așa cum îl descrie Sarastro — este „bogat în virtute, modest și milos“? Cine „vrea să-și sfișie vălul noptii de pe ochi și să privească în sanctuarul luminii supreme“? Sau cine dintre noi e vrednic să fie întîmpinat în încăperile templului de marele preot al lui Isis și Osiris — mistagogul care prin drept divin poartă pe piept Septuplul Cerc solar al Știutorului?

În basmul magnific al celor douăzeci și cinci de povești despre rege și spectrul din cadavru, drumul transformării l-a purtat pe rege dincolo de lumea simplei aparențe în realitatea ființei sale regești. A învățat să integreze în viața sa ceea ce ignorase pînă atunci. A înfruntat și a dat satisfacție ansamblului exigențelor vieții asupra lui. Și, ca urmare, dacă mai înainte doar purtase diadema, pe cînd ședea pe tronul vieții și se bucura de privilegiile regalității, acum a meritat-o. A devenit regele autentic, atotpătrunzătorul ochi al înțelepciunii, administratorul și adevăratul reprezentant al puterii justiției. Acesta e mo-

tivul pentru care i s-a dat sabia „Invincibila“, corespondent al „Excaliburului“ arthurian din lac.

4

Revelația supremă, care a adus la apogeu inițierile acestei nopți misterioase și dezmărginitoare, a fost cea pe care regele a primit-o cînd Shiva, Zeul Suprem, a ridicat pentru el vălul ignoranței. I s-a arătat că are o natură mai înaltă decît bănuise el. O scînteie din focul empireic coborîse pe pămînt și s-a încarnat într-însul, astfel încît el a devenit un „avatar“, o manifestare în spațiu și timp a Ființei Infinite și Nemuritoare. După ce avea să se bucure de răstimpul său de pe pămînt, avea să preia stăpînirea asupra tărimurilor zeilor și să se întoarcă în cele din urmă la acel izvor de foc suprem al vieții și puterii din care provenea, căci, deși avea formă omenească, el era în esență divin și se afla, prin urmare, dincolo de orice servitute umană. Shiva, Stăpînul Cosmosului, sălășluia în el. În cel mai profund strat al său el era veșnic una cu Cel Suprem. Acesta e adevărul adevărului. Acesta e faptul interior, ultim, cel mai intim, care centrează și furnizează deopotrivă începutul și sfîrșitul tuturor celorlalte fapte ale existenței și experienței existențiale ale regelui. Giuvaerul strălucit și fără de preț din fructul trupului — închis în tecile cărnii, sentimentelor, rațiunii și puterii de înțelegere — este identitatea esenței vieții muritoare cu Ființa Nemuritoare.

Shiva e Stăpînul Distrugerii: stăpîn al dezintegrării pulpei fructului urmate de revelația sîmburelui nepieritor. Shiva e Stăpînul Creației: stăpîn al manifestării în cadrul spațial și temporal al puterii, al maiestății și seninătății Transcendentalului. Shiva este Maestrul Yogăi: maestrul meditației, al autoconcentrării și al ochiului discernător; sabia lui sfișie vălurile vieții, deghizamentele mistagogului, aparențele înșelătoare ale Măiei, pătrunzînd în străfundurile Ființei. Shiva e Regele Dansului: lumile acțiunilor și întîmplărilor sunt fulgerări ale membrelor lui avîntate atunci